

Skutky apoštolské 2,14a.22-32: Tu vystoupil Petr spolu s jedenácti, pozvedl hlas a oslovil je: Muži izraelští, slyšte tato slova: Ježíše Nazaretského Bůh potvrdil před vašimi zraky mocnými činy, divy a znameními, která mezi vámi skrze něho činil, jak sami víte. Bůh předem rozhodl, aby byl vydán, a vy jste ho rukou bezbožných přibili na kříž a zabili. Ale Bůh ho vzkřísil; vytrhl jej z bolestí smrti, a smrt ho nemohla udržet ve své moci. David o něm praví: ‚Viděl jsem Pána stále před sebou, je mi po pravici, abych nezakolísal; proto se mé srdce zaradovalo a jazyk můj se rozjásal, nadto i tělo mé odpočine v naději, neboť mě nezanecháš v říši smrti a nedopustíš, aby se tvůj Svatý rozpadl v prach. Dal jsi mi poznat cesty života a blízkost tvé tváře mne naplní radostí.‘ Bratří, o praotci Davidovi vám mohu směle říci, že zemřel a byl pohřben; jeho hrob tu máme až dodnes. Byl to však prorok a věděl o přísaze, kterou se mu Bůh zavázal, že jeho potomka nastolí na jeho trůn; viděl do budoucnosti, a mluvil tedy o vzkříšení Kristově, když řekl, že nezůstane v říši smrti a jeho tělo se nerozpadne v prach. Tohoto Ježíše Bůh vzkřísil a my všichni to můžeme dosvědčit.

1. List Petrův 1,3-9: Veleben buď Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, neboť nám ze svého velikého milosrdenství dal vzkříšením Ježíše Krista nově se narodit k živé naději. Dědictví nehynoucí, neposkvrněné a nevadnoucí je připraveno pro vás v nebesích a Boží moc vás skrze víru střeží ke spasení, které bude odhaleno v posledním čase. Z toho se radujte, i když snad máte ještě nakrátko projít zármutkem rozmanitých zkoušek, aby se pravost vaší víry, mnohem drahocennější než pomíjející zlato, jež přece též bývá zkoušeno ohněm, prokázala k vaší chvále, slávě a cti v den, kdy se zjeví Ježíš Kristus. Ač jste ho neviděli, milujete ho; ač ho ani nyní nevidíte, přec v něho věříte a jásáte nevýslovnou, vznešenou radostí, a tak docházíte cíle víry, spasení duší.

Jan 20,19-23: Téhož dne večer – prvního dne po sobotě – když byli učedníci ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš, postavil se uprostřed nich a řekl: „Pokoj vám.“ Když to řekl, ukázal jim ruce a bok. Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána. Ježíš jim znovu řekl: „Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“

Dává nám Ježíš moc, anebo úkol?

Vystrašenost a obavy učedníků: budou je velekněží pronásledovat, když už svátky skončily a o Ježíši se proslýchá, že vstal z mrtvých? Čeho se bojím já, ty? Také zrovna skončily Velikonoce, jsme plni naděje, nebo znovu a rychle propadáme skepsi, negaci, obavám, stížnostem?

Mezi učedníky, kteří jsou ve velkých obavách, přišel Ježíš. Nikdo neslyšel zaklepání, nikdo dveře neodemkl a neotevřel. Pozdravil je běžně, tak jak se zdraví v těchto krajinách dodnes: pokoj vám. Avšak v situaci, ve které je Ježíš pozdravil, získalo tohle běžné úsloví úplně nový obsah a význam. Báli se a on jim říká klid, jsem s vámi, buďte pokojní. Přeji Vám a naplňuji Vás pokojem.

Pokoj vám vyslovuje farář v liturgii a sbor odpovídá stejným přáním - i duchu tvému. Jde o přání druhému, aby měl v sobě Boží pokoj, klid a nadhled nad životními událostmi, vnitřní vyrovnanost.

Avšak Ježíš dává pocítit sílu přítomného Ducha. A to v nich vybuduje schopnost přestat se bát – dokonce i smrti. I nám znovu a znovu Ježíš zaslíbuj a nabízí přítomnost Ducha. A my o něj také v liturgii prosíme. Duch nám dává schopnost vidět život, problémy, radosti v novém světle, zbavuje nás zbytečných obav a někdy dokonce pohlédneme dál, až za smrt, kde na nás čeká život s Bohem, takže starosti o živobytí, naše vztahy, naše nemoci, naše práce a úkoly dostávají jinou perspektivu, dokonce i smrt našich blízkých. Nade vším je touha a radost po životě s Bohem, kde už ani pláč ani bolest ani obavy a strach nebudou.

Ta až skoro matoucí věta: Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou. Dává nám Ježíš nějakou nadpřirozenou moc? V Otčenáši se modlíme: odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. Pán Ježíš nás posílá odpouštět, je to přetěžký úkol – snažit se odpouštět, promíjet chyby druhým. Jak zásadně by se změnil náš život, kdybychom se jako jednu z hlavních životních hodnot učili lidem promíjet a odpouštět. Netrápili bychom se zlostí, nenávistí, nespravedlností či ukřivděnostmi.

Pojďme se odpouštění učit, aby nám to nedělalo takové potíže jako dosud.